Báthori Csaba

Párhuzamosan élni

Nekem türkiz a reggel,
neked narancs.
Te nem bírsz el a szörnyeteggel,
és úgy suhansz

éveiden túl, agyad sértve,
a vinnyogó sötétbe.
Én enyhülök, ha elfelejtem
haláli kedvem

s legalább egyedül elérem
éjjeli eleségem,
s virrasztástól szapora álom
ostoroz át a zöld világon.

Te bánattól merészen
tarolsz e semmicske vidéken,
neked elszunnyadni, az Éden,
és véred és velőd nem éppen

ötven ezer, de jó kövéren
ötezer év. Te otthonodnak
nyerted el a Teremtést,
hol az én szemem csak virraszthat

és elemészt a bujdoklás-szag.
De ma már szűk lakás a föld
és jót senki nem örökölt
s nehéz varázslatoknak

lombikja hány s hány emberöltő.
Láss örökké, ahogy a költő
élesen lát, lessük meg együtt,
hogy merre hajt még a szabadság.